

Дзве сяброўкі ішлі са школы і нешта паміж сабой абмяркоўвалі. Раптам адна з дзяўчынак усклікнула:

– Каця, глядзі, там бабулька спатыкнулася і ўпала! Бяжым, дапаможам ёй!

Наперадзе, метрах у пяцідзесяці ад іх на зямлі ляжала пажылая жанчына. Яна спрабавала ўстаць, але не магла.

– Ведаеш, Таня, вось падыдуць дарослыя людзі і дапамогуць бабульцы, а мяне дома чакаюць, – адказала другая дзяўчынка, развярнулася і пайшла.

Таня хуценька падбегла да старэнькай жанчыны і працягнула ёй руку, але падняць не змагла.

– Дапамажыце! – закрычала з усяе моцы. † З лаўкі паблізу падхапіўся мужчына. Ён чытаў, але адклаў часопіс і таксама падбег да бабулькі, дапамог ёй устаць на ногі і, усміхнуўшыся, сказаў:

– Бывайце здаровы!

Дзяўчынка падняла з зямлі сумку і падала бабульцы.

– Дзякуй вялікі, Танечка! Дзякуй, родная! – сказала жанчына.

– А Вы мяне ведаеце? – здзіўлена запытала дзяўчынка.

– А хіба ты, дзіцятка, мяне не пазнала? Мы ў адным двары жывём.

І тут Таня разгледзела пажылую жанчыну і пачырванела.

– Прабачце, я сапраўды Вас не пазнала адразу...

Дзяўчынка з добрым сэрцам

Аўтар: Галіна Зданевіч, г. Ваўкавыск
18.03.2018 00:00

– Не бяда! Галоўнае, што ты мне дапамагла. Бачыш, я за каменьчык гэты зачэпілася. Заўтра абавязкова папрашу дворніка, каб яго выкапаў. Месца прыкметнае – каля клумбы. А ты, Танечка, прыходзь да нас вечарам. Я вас з Кацяй пачастую чаем з торцікам. І абавязкова ёй перадай, што мае сапраўдную сяброўку, дзяўчынку з добрым сэрцам.